

Podruhé

To snad májový déšť způsobil, že se tak dlouho hýčkaná naděje bezmocně rozprskla o mé srdce, jako dešťová kapka o horkem okoralý asfalt.

Má prázdná náruč připomínající předčasně vyvětranou postel, marně vysílá signály do zataženého nebe. Jako už bezpočtukrát - nikdo neodpovídá.

To ticho bez ozvěny mě proměnilo v hluchý akord nedokončené symfonie, stejně černý jako tráva, do které se ve volném pádu hroutí mé tělo.

Obličejem vpečetěným do spících sedmikrás, šeptám svá pošetilá očekávání mezi netečné kořínky bylin a trav. Doufala jsem, že se jako úrodná vláha do nich rozpustím, a ony vydají květ i plod. Místo toho jsem však strnula do neživosti puklého mramoru s růžovými pavučinkami dosud živé krve. Sama sobě a své naději stávám se pomalu vychládajícím náhrobkem.

Až k věčnosti mě dovedl ten stav zvolna plynoucího přetížení.

Pak z nitra temné noci vytryskl zářivý a zpívající gejzír živé vody a zřetelně možno bylo vidět, jak na špičkách svých roztoulaných nohou radostně tančíš po pahorcích Mléčné dráhy. Klokotavý, dosud nikdy neslyšený slavičí hlas zvěstuje odcházející noci, že jsi podruhé přivedl k životu svého Prvorozeného. Pro lásku Boží. Pro lásku lidskou.

Delicie Nerková, 2003